

23. navadna nedelja – leto C

Odpoved vsemu

Z njim so potovale velike množice. Obrnil se je in jim rekel: »Če kdo pride k meni in ne sovraži svojega očeta, matere, žene, otrok, bratov, sester in celo svojega življenja, ne more biti moj učenec. Kdor ne nosi svojega križa in ne hodi za menoj, ne more biti moj učenec. Kdo izmed vas, ki hoče zidati stolp, prej ne séde in ne preračuna stroškov, ali ima dovolj, da ga dokonča? Sicer se lahko zgodi, da postavi temelj, zidave pa ne more dokončati; in vsi, ki bi to videli, bi se mu začeli posmehovati in bi govorili: »Ta človek je začel zidati, pa ni mogel dokončati.« Ali: kateri kralj, ki gre na vojsko proti drugemu kralju, ne bo prej sédel in se posvetoval, ali se more z deset tisoč možmi postaviti po robu njemu, ki prihaja nadenj z dvajset tisoči? Če se ne more, pošlje poslanstvo, ko je oni še daleč, in sprašuje, kakšni so pogoji za mir. Takó torej nobeden izmed vas, ki se ne odpove vsemu, kar ima, ne more biti moj učenec.« Lk 14,25-33

Kdor se ne odpove vsemu, ne more biti moj učenec

Ko smo sinoči pred najsvetejšim molili za mir v Siriji, sem se spraševal: Ali je mir sploh mogoče brez vojne? Ali ni to utopija? Drugi bo moril, dokler ne bo pošteno tepen. To je moja logika, to je verjetno tudi logika večine, sicer ne bi prihajalo do vojn. To je samo delček tistega, čemur se moramo po današnjem evangeliju odpovedati: Vsemu svojemu, vsem svojim predstavam in prevzeti božjo logiko. Papež Frančišek, kot resnični Jezusov namestnik, poziva k popolnemu miru, nenasilnemu reševanju. V celoti sprejema odpoved vsemu človeškemu in hoče biti Gospodov učenec. Ob njegovih mislih, ki jih je povedal sinoči pri molitvenem bedenju, in jih lahko preberete na forumu, razmišljajmo, čemu vse, se še moramo odpovedati, da bi lahko bili pravi Jezusovi učenci.

Božji svet je dom harmonije in miru. »Božji svet je svet, v katerem se vsakdo počuti odgovornega za drugega, za dobro drugega. Ali ni to morda svet, ki ga vsi nosimo v svojih srcih? Si morda ne želimo sveta harmonije in miru v nas samih, v odnosih z drugimi in med narodi? Toda, ali je to svet, v katerem živimo? Stvarstvo hrani v sebi lepoto, ki nas navdaja s čudenjem nad »dobrim in lepim«. Pa vendar obstajajo tudi nasilje, spori, spopadi, vojne. To se dogaja, ko človek ne zre več obzorja lepote in dobrote, ampak se zapre v svoj svet sebičnosti. Ko človek misli le nase, ko se postavi v središče, na mesto Boga, takrat trga odnose in uničuje vse lepo. Takrat odpre vrata nasilju. Harmonije ni več, nastane kaos, kjer vladajo nasilje, prepri in strah. V tem kaosu pa Bog sprašuje našo vest: »Kje je tvoj brat?« Vsak človek je varuh svojega brata. A ko se harmonija poruši, brat, ki naj bi ga varoval in ljubil, postane nasprotnik, s katerim se spopadam. Iz tega preobrata izvirajo nasilje, spori in vojne, ki so zaznamovali našo zgodovino. Dovolj je trpljenja naših bratov in sester! V vsakem nasilju, vsaki vojni se ponovno rodi Kajn. Ponovno dvignemo roko nad lastnega brata, dovolimo, da nas vodi egoizem, dovolimo, da naša vest spi. Kot da bi bilo sovraštvo nekaj običajnega. Še naprej sejemo uničenje, bolečino in smrt. Nasilje in vojna namreč prinašata smrt, govorita jezik smrti. Na tej točki se sprašujem: je mogoče hoditi po poti miru? Je mogoče izstopiti iz te spirale bolečine in smrti? Da, je mogoče. Mogoče je za vse... Krščanska vera pogled usmerja na križ. Tam je mogoče prebrati odgovor Boga, tam Bog na nasilje ni odgovoril z nasiljem, na smrt ni odgovoril z jezikom smrti. V tišini križa orožje umolkne, spregovori pa jezik sprave, odpuščanja, dialoga, miru. Nocoj bi rad prosil Gospoda, da bi kristjani in bratje drugih verstev, vsi možje in žene dobre volje z vso močjo zaklicali: nasilje in vojna nista nikoli pot do miru! Vsakdo naj prisluhne besedam, ki nam v globini naše zavesti pravijo: Zapusti svet lastnih interesov, ki izčrpavajo srce; presezi ravnodušnost v odnosu do bližnjega, ki srce dela neobčutljivo; premagaj svoje opravičevanje smrti in se odpri dialogu in spravi; poglej na bolečino svojega brata – pomisli samo

na otroke ... – poglej na bolečino svojega brata in ne dodajaj nove bolečine, ustavi svojo roko, ponovno se okleni harmonije, ki se je razblinila, ne ustvarjaj je z vojno, temveč s srečanjem!

Nič več vojne! Naj utihne hrup orožja!... 'Nič več drug proti drugemu, nič več, nikoli ... Nič več vojne, nič več vojne!' Mir se lahko utrdi le z mirom. Bratje in sestre, odpuščanje, dialog in sprava so besede miru: v ljubljennem Sirskem narodu, na Bližnjem vzhodu in na celem svetu!« *(Papež Frančišek med molitvenim bdenjem za mir na Trgu sv. Petra, 7.9.2013)*

Nobeden izmed vas, ki se ne odpove vsemu, kar ima, ne more biti Jezusov učenec, pravi Jezus. Dokler nam zgornje misli niso čisto domače, nismo Njegovi učenci. Naša glavna skrb, hvala Bogu, danes ni vojna, a pomislimo na naše maščevanje do najbližjih, naše seganje po umiku ali nasilju, ne da bi verjeli v moč miru in ljubezni, v moč molitve, v božjo logiko. Nismo še povsem njegovi učenci, torej pogumno na delo!